

Arrest

nr. 171 035 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 juni 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld ingevolge een actie van de politie op 28 november 2015 waarbij verzoeker op heterdaad werd betrapt bij het ruilen van een trolley gevuld met

verdovende middelen voor een trolley gevuld met geld. Verzoeker werd onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.2. Op 23 juni 2013 betaalde verzoeker een borgsom waardoor hij in vrijheid kon worden gesteld.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 23 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer [V.D.], [...], onderdaan van Albanië ,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten en wordt hij gerepatrieerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 § 3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V [G.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 29.11.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

*Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.
PV nr TG.60.F1.002653/2015 van de politie van Antwerpen*

*Artikel 74/14 § 3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

Betrokkene heeft verklaard, in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 03/12/2015, geen familieleden in België te hebben en geen redenen te hebben om niet naar zijn eigen land terug te keren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Gezien betrokkene sinds 29.11.2015 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-betrokkene kan niet onmiddellijk worden verwijderd of overgebracht naar een gesloten centrum en dient hiertoe te worden vastgehouden in de gevangenis,

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, V [G.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te HASSELT om betrokkene vanaf 23.06.2016 te doen opsluiten, in de gevangenis te HASSELT”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2.1. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op een repatriëring. Dit gegeven is niet betwist. Daar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten derhalve op korte termijn kan worden uitgevoerd en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel duidelijk blijkt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in voorliggende zaak vast.

2.2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“1. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”

Verzoeker merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten “kan” geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid. De gemachtigde dient daarbij na te gaan of er een toekomstige schending van de openbare orde is aangezien deze bepaling ervan spreekt de openbare orde “te kunnen schaden” en niet heeft geschaad.

2. *In de bestreden beslissing wordt volgende feitelijke onderbouw gegeven aan de toepassing van dit wetsartikel:*

Betrokkene werd van 29.11.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. PV nr TG.60.F1.002653/2015 van de politie van Antwerpen.

Een andere of verdere feitelijke onderbouw wordt er niet gegeven door de gemachtigde.

De potentiële toekomstige schending van de openbare orde door het gedrag van verzoeker wordt door de gemachtigde derhalve rechtstreeks afgeleid uit een proces-verbaal en het eerdere aanhoudingsmandaat.

Een proces-verbaal is een informatiebron. Het bevat de omschrijving van een situatie. De inhoud van dit proces-verbaal is verzoeker evenwel niet gekend. Door de gemachtigde wordt er ook niet geciteerd uit dit proces-verbaal, evenmin wordt dit proces-verbaal gevoegd aan de bestreden beslissing.

Uit het pv-nummer kan wel worden afgeleid dat het proces-verbaal dateert van 2015, maar wat wordt er in het proces-verbaal beschreven? Over welke zaken gaat en binnen welke tijdsperiode?

Verzoeker kwam nog nooit eerder in aanraking met het gerechtelijk apparaat. Hij is niet ANG gekend en beschikt over een blanco strafblad.

Ook een concreet element ontbreekt met de verwijzing naar het aanhoudingsmandaat. Dit aanhoudingsmandaat is bovendien niet meer geldig. Verzoeker werd in vrijheid gesteld onder borgstelling.

Deze borgstelling is net een garantie dat verzoeker geen bijkomende feiten zal begaan, waardoor een toekomstige schending van de openbare orde net wordt vermeden.

Verzoeker is evenmin veroordeeld. Bij de gegeven motivering in de bijlage 13sexies merkt de gemachtigde dit ook op: “feiten waarvoor hij eventueel kan veroordeeld worden”. De gemachtigde erkent zelf dat er geen enkele zekerheid hierover is. Evenmin beoordeelt hij zelf enig concreet element van dit strafrechtelijk dossier, zoals het proces-verbaal.

3. *Het kan daarom niet worden ingezien waarom de verwerende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op 22 juni 2016 van oordeel kan zijn dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden door enkel te verwijzen naar “een proces-verbaal” en een achterhaald “aanhoudingsmandaat”, zonder een concreet element aan te halen waarbij wordt gesteld dat er een toekomstige schending zou bestaan van de openbare orde door het gedrag van verzoeker.*

Zoals blijkt, dient het immers te gaan om een toekomstige schending van de openbare orde aangezien deze bepaling ervan spreekt de openbare orde “te kunnen schaden” en niet heeft geschaad.

Gelet op de voorliggende feiten, de borgstelling, het blanco strafblad en het feit dat verzoeker niet ANG gekend is, is het oordeel van de verwerende partij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

4. *De verwerende partij handelt bovendien onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door zich louter en alleen te baseren op “een proces-verbaal” en een achterhaald “aanhoudingsmandaat”, terwijl*

bovenvermelde elementen het net zeer aannemelijk maken dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden net niet de openbare orde of de nationale veiligheid te zullen schaden. Het blanco strafblad maar vooral de borgstelling zijn daarbij cruciaal om in overweging te nemen, wat de gemachtigde niet heeft gedaan.

De verwerende partij had deze elementen dan ook moeten betrekken in haar oordeel, wat zij niet doet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid nochtans zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans). Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

De verwerende partij handelt onzorgvuldig en kennelijk onredelijk deze concrete elementen niet te betrekken in haar oordeel.

5. *De bestreden beslissing schendt om bovenvermelde redenen artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”*

2.2.3.2. De Raad merkt op dat uit een administratief verslag dat werd opgesteld door de politiediensten blijkt dat verzoeker op 28 juni 2015 op heterdaad werd betrapt bij het ruilen van een trolley met verdovende middelen voor een trolley met geld en er met betrekking tot deze feiten een proces-verbaal werd opgemaakt. Verzoeker verscheen ook voor de onderzoeksrechter, zodat vaststaat dat hij geconfronteerd werd met de vaststellingen van de politiediensten, en werd onder bevel tot aanhouding geplaatst.

De door verzoeker gepleegde “*inbreuk op de wetgeving inzake drugs*” – “*de feitelijke onderbouw*” –, die het voorwerp uitmaakte van een proces-verbaal en er een onderzoeksrechter toe bracht verzoeker onder bevel tot aanhouding te plaatsen, blijkt zonder meer uit de aan de Raad voorgelegde stukken en wordt vermeld in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is voorts niet kennelijk onredelijk om uit de vaststelling dat verzoeker op heterdaad werd betrapt toen hij fungeerde als drugskoerier af te leiden dat hij een gedrag vertoont dat toelaat te concluderen dat hij een gevaar kan vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het verspreiden van verdovende middelen heeft immers ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Uit het gegeven dat verzoeker in het verleden strafbare handelingen pleegde – en dus een bepaalde drempel overschreed – vermog verweerder te besluiten dat verzoeker ook naar de toekomst toe een gevaar vormt voor de openbare orde.

Het gegeven dat verzoeker voorheen niet in aanraking zou zijn gekomen met het gerechtelijk apparaat, dat hij niet gekend is in de algemene nationale gegevensbank, dat hij na borgstelling werd vrijgelaten, waardoor het bevel tot aanhouding niet meer geldt, en zijn bewering dat hij een blanco-strafregister heeft doen geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen dat hij werd betrapt bij een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en dus kan worden gesteld dat hij een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De uiteenzetting van verzoeker laat prima facie niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt evenmin dat verweerder deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of een incorrecte toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.4.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er werd geen termijn opgelegd bij het uitvaardigen van de verwijderingsmaatregel, in tegenstelling tot de toepasselijke regeling (infra), waardoor verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij dat wanneer hij een bevel geeft om het grondgebied te verlaten heeft verkregen, de gemachtigde nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleen[t]. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

3. Artikel 74/14, § 3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, § 3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

4. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, § 3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, § 3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

De gegeven motieven maken het enkel mogelijk toepassing te maken van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° Vreemdelingenwet (nog daargelaten of deze motieven volstaan).

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven, aangezien de verwerende partij met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen. De wetgever heeft expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° en 4° een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd. Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest.

Verzoeker wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

5. *De verzoekende partij wijst op een zeer recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.*

In deze zaak werd eveneens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zoals ook in casu het geval, zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(arrest 24 juni 2016, nr. 190 288; stuk 3)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

6. *Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, § 3 Vreemdelingenwet."*

2.2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, moet worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd duidelijk in deze beslissing staan vermeld. Er wordt immers duidelijk toegelicht dat toepassing werd gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en dat werd vastgesteld dat verzoeker, gelet op de door hem gepleegde inbreuken op de wetgeving inzake drugs, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat hem geen termijn om vrijwillig het land te verlaten wordt toegestaan nu hij geen officiële verblijfplaats in België heeft en er een risico bestaat dat hij zal onderduiken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker stelt dat in regel, gelet op artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van dertig dagen dient te worden gegeven om vrijwillig het land te verlaten. De wetgever heet in artikel 74/14, § 3 evenwel voorzien dat kan worden afgeweken van deze regel en dat in bepaalde welomschreven gevallen de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen of zelfs geen enkele termijn kan bepalen. Verweerder heeft expliciet verwezen naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en heeft gemotiveerd ervoor te opteren verzoeker geen termijn toe te kennen om vrijwillig het land te verlaten omdat hij over geen officiële verblijfplaats in België beschikt en er dus een risico op onderduiken bestaat.

Waar verzoeker stelt dat de motivering die door verweerder werd gegeven om hem geen termijn om het vrijwillig grondgebied te verlaten toe te staan ook kon worden gehanteerd om hem een termijn van één tot zeven dagen toe te staan, moet worden gesteld dat hij hiermee niet aantoonde dat verweerder is tekortgekomen aan zijn formele motiveringsplicht of dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het niet evident is dat verweerder ervoor opteerde om hem geen enkele termijn om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten toe te staan. Aangezien verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat hij verzoeker beschouwt als een gevaar voor de openbare orde en hij geen officiële verblijfplaats heeft in het Rijk spreekt het voor zich dat aan verzoeker geen termijn meer kan worden toegekend om vrijwillig het land te verlaten. De motivering van de bestreden beslissing vormt een rationeel geheel. Nadere toelichting zou slechts nodig zijn indien verweerder, ondanks het feit dat hij oordeelde dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, toch zou oordelen dat hem de kans moet worden gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten gedurende een aantal dagen.

In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad waarin een ander standpunt werd ingenomen kan het volstaan aan te geven dat hij hiermee voorgaande vaststellingen niet weerlegt en dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben.

Een schending van de artikelen 62 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.5.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de rechten van verdediging in strafzaken, van artikel 6, § 1 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Verzoeker kreeg op 23 juni 2016 zowel de bestreden beslissing betekend als een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Verzoeker zal worden verhinderd om drie jaar het grondgebied van België te betreden.

De bijlage 13septies stelt: “Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”. De gemachtigde beseft hier het belang van het strafrechtelijk dossier.

De bijlage 13sexies vermeldt hierover niets.

Er wordt in de bijlage 13septies, de bestreden beslissing, evenmin aangegeven hoe verzoeker kan terugkeren naar België.

Hoe het mogelijk zou moeten zijn voor verzoeker om terug te keren naar België, eens de bestreden beslissing is uitgevoerd, is verzoeker een raadsel. Artikel 74/14 Vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om de opschorting of opheffing te vragen om te voldoen aan het gerechtelijk dossier. Huidige verwijderingsmaatregel met het “gepaarde” inreisverbod en de stelling dat verzoeker terug kan keren naar België zijn onverzoekenbaar.

De bewering van de gemachtigde, waarbij duidelijk het belang van het strafrechtelijk onderzoek wordt benadrukt, is hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een schending moet worden vastgesteld van zowel artikel 74/14 Vreemdelingenwet als het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2. *Het strafrechtelijke onderzoek is momenteel nog lopende. De fundamentele rechten in het kader van de strafprocedure, ter ondersteuning van een recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6, § 1 EVRM en artikel 6, § 3 EVRM, dienen evenwel te primeren op de bestreden beslissing.*

In het bijzonder voorziet artikel 6, § 3, c EVRM dat eenieder het recht heeft om zichzelf te verdedigen. Een beklaagde, zoals verzoeker, kan niet gedwongen worden om zich te laten vertegenwoordigen ter zitting door een raadsman. Dit zal nochtans de enige mogelijkheid zijn als verzoeker gedwongen wordt verwijderd van het grondgebied.

In zijn arrest van 13 november 2006 (nr. 164.672) stelde de Raad van State dan ook duidelijk als volgt:

Als een justitiële rechter in het kader van een strafonderzoek een vreemdeling het gebod oplegt om in België te blijven en de minister van Binnenlandse Zaken laatstgenoemde verhindert deze voorwaarden na te leven door hem te verplichten het land te verlaten, moet een keuze worden gemaakt die er slechts kan op uitmonden het recht van verdediging op strafgebied te bevoordelen, zodat het middel afgeleid uit het feit dat de bestreden akte het verloop van het onderzoek en de uitoefening van het recht van verdediging in het kader van het lopende strafgeding in het gedrang brengt, ernstig is.

De fundamentele rechten van verzoeker in het kader van het lopende strafonderzoek dienen gevrijwaard te worden.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel de fundamentele rechten van verdediging, de artikelen 6, § 1 en 6 § 3 EVRM.”

2.2.5.2. De Raad dient te duiden dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de vaststelling van de termijn om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont door erop te wijzen dat hij zich wenst te verdedigen in een strafprocedure en dat voormelde wetsbepaling niet voorziet *“in de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing te vragen om te voldoen aan het gerechtelijk dossier”* niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam niet impliceert dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoeker ingestelde vervolging er geen eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. Een schending van artikel 6, § 1 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklaagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland). Voorts moet bovendien worden gesteld dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden gelezen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om zich in een eventuele procedure voor de strafrechter in persoon te verdedigen. Voormelde beslissing sluit niet uit dat aan verzoeker hiertoe een vrijgeleide, die gebonden is aan het vervullen van bepaalde vereisten, wordt toegekend waarmee hij het Rijk kan binnenkomen om verweer te voeren in een strafprocedure. Verweerder heeft dit in de bestreden beslissing trouwens bevestigd en gesteld dat *“ten einde te voldoen aan het gerechtelijk*

dossier [...] het echter voor betrokkene [mogelijk is] om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”

Er blijkt derhalve prima facie geenszins dat verzoekers rechten van verdediging in strafzaken niet gevrijwaard worden of dat artikel 6, § 1 en 3 van het EVRM, artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK